

DIKTER OM FÖRSTADEN

Trädet på squaren

I den ändlösa förstaden
där står ett sjukt träd.
Det har så klena löv
som rasslar svagt i vinden.

En asp i murbruksdammet
från splitternya hus.
Runt om den leker barn
en lek om livets knapphet.

De säljer sten som bröd
och köper sand som mjöl...
Det är nästan sommar.

Nattoandraren

Här är Stora Sibirien
och där är Lilla Sibirien.
Här är gatans jämna nummer
och där är dess udda:

Ett plus två hus är ett hus.
Tre gånger fyra hus är ett
och samma hus.
Ja, fem upphöjt till sex hus
är ändå bara ett enda, likadant hus!

O sene nattvandrare!
Du som aldrig förstått
att skaffa dig nummer och namn!
Var i vida världen
äger du hem?

Framtidsvision

Ur skönhetsens synpunkt (som också är ändamålsenlig)

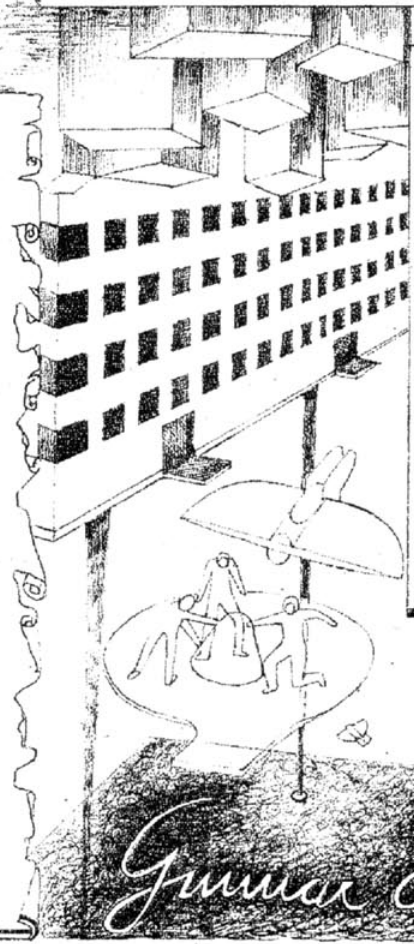
har ingenjörerna gjort molnen fyrkantiga.
Över de öde skogarna sträcker sig förstaden,
högt över åsarna tornar sig molnkuberna,
speglande djupt i den tysta skogssjön
solnedgångens reklam och rader av tomhetsfönster.

Där leker i regnhögar tyst hygieniska barn,
barnvagnstågen går där på lina
med barnjungfrur i rotationsparasoller bredvid.
Det är kväll och de könlösa vitaminarbetarna
svärmar hem
till den dästa, värpande hormondrottningen.
Det är natt och soperoplanet brummar från
port till port,
fört av en framtida utstött, en skald och poet.
Det liknar en jättestor svärmar framför soluppgångens kaprifol,
högt, o högt över öde skogar där aldrig mer
någon vandrare vandrar.

Stadsplan

Utan att möta ett hinder
kröker sig gatan åt höger.
Jag vandrar i meningslösheten
bland nya förtallda byggen.

Den fullhängda bussen är ödslig
och tvätten bland tallarna övergiven.
Om här bara inte fanns människor!
Det blir så tomt därför att här
bor människor.

Gunmar Ekelof